

Care sunt urmările nașterii din nou? (3)

1 Ioan 3.1-3; Romani 8.14-17

Charles Henry Mackintosh

© SoundWords, Online începând de la: 09.09.2021, Actualizat: 13.09.2021

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: 1 Ioan 3.1-3; Romani 8.14-17

1 Ioan 3.1-3: Vedeți ce dragoste ne-a dăruit Tatăl: să fim numiți copii ai lui Dumnezeu; și suntem. De aceea nu ne cunoaște lumea, pentru că nu L-a cunoscut pe El. Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu și ce vom fi nu s-a arătat încă; știm că, dacă Se va arăta El, vom fi asemenea Lui, pentru că-L vom vedea cum este. Și oricine are speranța aceasta în El se curățește, după cum El este curat.

Romani 8.14-17: Pentru că toți cei care sunt conduși de Duhul lui Dumnezeu, aceștia sunt fiii ai lui Dumnezeu. Pentru că voi nu ați primit un duh de robie, din nou spre frică, ci ați primit un duh de înfiere, prin care strigăm: „Ava, Tată!” Însuși Duhul mărturisește cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Hristos, dacă, în adevăr, suferim împreună cu El, ca să fim și glorificați împreună cu El.

Introducere

După ce în partea 1 și partea a 2-a am răspuns la întrebările [„Ce este nașterea din nou?”](#) și [„Cum se produce nașterea din nou?”](#), ne mai rămâne să studiem „Urmările nașterii din nou” – un punct de cea mai mare importanță.

Cine este capabil să aprecieze îndeajuns de mult marile rezultate ale faptului de a fi un copil al lui Dumnezeu? Cine poate interpreta sentimentele și afecțiunile care aparțin acestei relații înalte și sacre de rudenie, în care intră sufletul prin nașterea din nou? Cine este capabil să explice pe deplin acea comuniune profundă, pe care copilul lui Dumnezeu are dreptul să o savureze cu Tatăl său?

Diferența între viață și pace

Este foarte important să se înțeleagă diferența dintre viață și pace. Prima este consecința unirii noastre cu Persoana lui Hristos; aceasta din urmă este rezultatul lucrării Sale finalizate.

- **1 Ioan 5.12:** Cine Îl are pe Fiul are viața.

Dar:

- **Romani 5.1:** Deci, fiind îndreptățiți din credință, avem pace cu Dumnezeu.
- **Coloseni 1.10:** ... a făcut pace prin sângele crucii Lui.

De îndată ce omul primește în inima sa adevărul simplu al Evangheliei, el devine copil al lui Dumnezeu. Adevărul, pe care îl primește în sine, este „sămânța care nu poate putrezi” a „naturii divine” (1. Petru 1.23; 2. Petru 1.4). Mulți nu știu tot ceea ce este legat de această simplă primire a Evangheliei. Așa cum în mod firesc copilul unui nobil nu poate înțelege diferitele privilegii ale relației în care se află, la fel este și în har. Eu pot fi neștiutor cu privire la

rudenia în care mă aflu și privilegiile ei; dar, în ciuda acestui fapt, eu stau în ea și pentru că stau în ea, am, de asemenea, sentimentele și afecțiunile care îi sunt proprii; și sunt dator să le întrețin și să le permit să „se împlătească” în jurul obiectului lor natural – în jurul Celui care „m-a născut prin Cuvântul adevărului” (Iacov 1.18).

Este privilegiul meu să mă bucur de fluxul bogat al iubirii părintești, așa cum iese ea din sânul lui Dumnezeu, și de a răspunde acestei iubiri prin puterea Duhului care locuiește în mine. „Acum suntem copii ai lui Dumnezeu” (1Ioan 3.2). El ne-a făcut așa. El a dat acest privilegiu rar și minunat al credinței simple în adevărul Său (Ioan 1.12). Noi nu ajungem la această poziție înaltă prin „fapte împlinite în dreptate, pe care le-am făcut” sau pe care le-am putea face, ci pur și simplu „după propria Sa îndurare, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea Duhului Sfânt, pe care L-a turnat din belșug peste noi, prin Isus Hristos, Mântuitorul nostru, pentru ca, îndreptățiți prin harul Său, să devenim moștenitori ai vieții eterne potrivit speranței” (Tit 3.5-7). Suntem chemați să fim „fii” și făcuți „moștenitori”; și toate acestea pur și simplu prin credința în adevărul Evangheliei, care este „sămânța care nu poate putrezii” a lui Dumnezeu.

Viața

Să ne gândim la cel mai rău păcătos care a trăit o viață evidentă de păcătoșenie. Dacă o astfel de persoană, simțindu-și păcatele - pentru că altfel nu va dori harul - primește Evanghelia curată a lui Dumnezeu în inima sa, dacă recunoscând cu adevărat vinovăția ei crede din inimă „că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi, și că a fost înmormântat, și că a înviat a treia zi, după Scripturi”, ea devine imediat un om răscumpărat, justificat și primit de Dumnezeu. Prin primirea în inima sa a mărturiei simple despre Hristos, primește o viață nouă. Hristos este adevărul și viața, iar când primim adevărul, Îl primim pe Hristos, și când Îl primim pe Hristos, avem viața:

- **Ioan 3.36:** Cine crede în Fiul are viața eternă.

Când primește el această viață? În același moment în care crede:

- **Ioan 20.31:** ... crezând să aveți viață în Numele Lui.

Adevărul despre Hristos este sămânța vieții veșnice; și acolo unde adevărul acesta este crezut, acolo se are parte de viață.

la seama bine că acest lucru este asigurat de Cuvântul lui Dumnezeu. Este o chestiune de mărturie divină și nu de sentimente umane. Noi nu primim viața prin aceea că simțim ceva în noi înșine, ci prin aceea că credem ceva despre Hristos, și acest Ceva îl avem pe baza autorității Cuvântului etern al lui Dumnezeu, „Sfânta Scriptură”. Este important să înțelegem acest lucru în mod corect. Mulți caută *în ei înșiși* dovada acestei vieți noi, în loc să privească *în afara lor*, spre Cel care dă viața. Este adevărat, că „cine crede în Fiul lui Dumnezeu are mărturia în sine însuși” (1Ioan 5.10). Dar, reamintesc, este mărturia unei vieți care se obține prin credința în Fiul și nu prin privire la sine însuși; și cu cât sunt mai preocupat cu Hristos, cu atât mai precisă și mai satisfăcătoare va fi mărturia din mine. Dacă fac din mărturia din mine

obiectul preocupării mele, voi fi plin de îndoială și nesiguranță; dar dacă Îl fac pe Hristos subiectul preocupării mele, voi avea mărturia în toată puterea ei divină și în tot adevărul ei divin. Claritatea este deosebit de necesară în privința aceasta, pentru că inimile noastre sunt prea înclinate să facă din ceva din interiorul nostru temeiul păcii și al siguranței noastre, în loc să ne bazăm numai pe Hristos. Cu cât mai simplu ne agățăm de Hristos și renunțăm la orice altceva, cu atât vom fi mai liniștiți și mai fericiți; dar de îndată ce ne întoarcem ochii de la El, pacea noastră este tulburată; suntem neliniștiți și nefericiți.

Pacea

Prin urmare, este extrem de necesar să căutăm să înțelegem diferența dintre viață și pace, conform acurateței Scripturilor. Prima, după cum am văzut, este consecința unirii noastre cu Persoana lui Hristos, iar aceasta din urmă este rezultatul credinței în lucrarea Sa terminată. Foarte des întâlnim suflete vii care, din cauza primirii lor la Dumnezeu sunt pline de tristețe și neliniște. Ele cred cu adevărat în Numele Fiului lui Dumnezeu și au viață prin credință; dar, din cauză că nu văd caracterul desăvârșit al lucrării lui Hristos în ceea ce privește păcatele lor, sunt neliniștite în loc de a avea pace în conștiința lor. Vrem să luăm un exemplu. Dacă punem o piatră de o sută de kilograme pe pieptul unui om mort, acesta nu o simte; și dacă adăugăm o a doua, o a treia, o a patra etc., nu simte. De ce nu? Pentru că nu are viață. Vrem acum să presupunem că viața ar veni brusc în el; care ar fi atunci consecința? Greutatea mare de pe pieptul său îi va provoca o senzație extrem de dureroasă. Ce ar fi acum necesar pentru a-i permite să se bucure pe deplin de viața pe care a primit-o? Fără îndoială, înlăturarea poverii greutății.

La fel este și cu păcătosul care primește viața prin credința în Numele Fiului lui Dumnezeu. Atâta timp cât se afla în starea de moarte spirituală, el nu avea simțăminte spirituale și nu cunoștea nicio greutate; dar intrarea vieții spirituale în el i-a produs senzații spirituale, iar acum simte povara lui asupra inimii și conștiinței sale și nu știe cum să scape de ea. El nu vede tot ceea ce este inclus în credința în singurul Fiu născut al lui Dumnezeu. El nu vede că Hristos este atât neprihănirea, cât și viața lui. El are nevoie de o simplă privire a ispășirii împlinite de Hristos, prin care toate păcatele sale sunt aruncate în marea uitării veșnice și el însuși intră în favoarea deplină a lui Dumnezeu. Aceasta, și numai aceasta, poate îndepărta povara grea din inima lui și poate oferi acea liniște profundă a sufletului, pe care nimic nu o poate tulbura.

Dacă mă gândesc la Dumnezeu ca la un Judecător și la mine ca la un păcătos, am nevoie de sângele crucii pentru a mă aduce pe calea neprihănirii în prezența Lui. Trebuie să înțeleg pe deplin că fiecare cerință pe care Dumnezeu, Judecătorul cel drept, trebuia să o aibă față de mine, un păcătos vinovat, a fost îndeplinită în chip divin și veșnic prin „sângele scump al lui Hristos”. Acest lucru îmi dă pace în suflet. Văd că prin acel sânge „Dumnezeu este drept și poate îndreptăți pe cel care are credința în Isus” (Romani 3.26). Învăț că Dumnezeu a fost glorificat pe cruce din cauza păcatelor mele, da, că întreaga problemă a păcatului a fost rezolvată în totalitate și complet între Dumnezeu și Hristos, în singurătatea adâncă și solemnă a Golgotei. În acest fel povara mea a fost îndepărtată; greutatea, care mă amenința să mă strivească, este îndepărtată, vinovăția mea a fost ștearsă. Pot să respir liber; am o pace desăvârșită. Sunt liber așa cum numai sângele lui Hristos mă poate face liber. Judecătorul S-a

declarat satisfăcut în ceea ce privește păcatul, și anume prin aceea că L-a înviat dintre morți pe Garantul păcătoșilor și L-a așezat la dreapta Maiestății în ceruri.

Un loc în inima Tatălui

Dar acum există ceva de o valoare infinită. Mă văd nu numai ca un păcătos vinovat căruia i s-a deschis o cale prin care are intrare la Dumnezeu, Judecătorul cel drept, ci văd cum Dumnezeu, conform planurilor veșnice ale iubirii Sale care alege, mă naște prin Cuvântul adevărului, mă face copilul Său, mă introduce în familia Sa, și mă așează înaintea Lui în așa fel încât pot avea cea mai intimă comuniune cu El, ca Tată al meu, în mijlocul tuturor relațiilor de dragoste gingașe ale cercului familiei divine. Aceasta este, evident, o altă latură a poziției și a caracterului credinciosului. Nu se mai pune problema cum poate veni el la Dumnezeu, fiind conștient și sigur că orice cerință justă adusă lui a fost satisfăcută pe deplin. Acest lucru în sine este extrem de mare pentru orice inimă vinovată; dar aici este mult mai mult decât atât. Dumnezeu este Tatăl meu, iar eu sunt copilul Lui. El are o inimă de Tată și în toate slăbiciunile și nevoile mele pot conta pe dragostea tandră a acestei inimi. El mă iubește nu pentru ceea ce sunt în stare să fac, ci pentru că sunt copilul Său. - Priviți un copilăș neajutorat; el este subiectul unei neîncetate purtare de grijă și îngrijire. El este total incapabil să promoveze în vreun fel interesul tatălui, și totuși este atât de nespus de iubit de tatăl său încât tatăl nu l-ar schimba pentru zece mii de lumi. Și dacă este așa cu un tată pământesc, ce va fi cu Tatăl nostru ceresc? El ne iubește nu pentru ceea ce suntem capabili să facem, ci pentru că suntem copiii Lui.

- **Iacov 1.18:** El, potrivit vocii Sale, ne-a născut prin Cuvântul adevărului.

Nu era posibil pentru noi să dobândim un loc în inima Tatălui, la fel cum nu era posibil pentru noi să satisfacem cerințele unui Judecător drept. Totul este din har gratuit. Tatăl ne-a născut, iar Judecătorul a găsit o ispășire (Iov 33.24). Suntem datori atât față de Unul, cât și față de Celălalt.

Ne putem aminti, totuși, că, deși am fost total de incapabili, ca prin faptele noastre să merităm un loc în inima Tatălui sau pentru a îndeplini cerințele unui Judecător drept, suntem totuși responsabili să „credem mărturia pe care a mărturisit-o Dumnezeu despre Fiul Său” (1 Ioan 5.9,10). Spun acest lucru pentru cazul în care printre cititori este cineva care se ascunde în spatele dogmelor unei teologii unilaterale și refuză să creadă simpla mărturie a lui Dumnezeu. Sunt mulți - chiar și oameni înțelepți - care, atunci când sunt provocați cu seriozitate să accepte Evanghelia harului lui Dumnezeu, sunt pregătiți cu răspunsul: „Nu pot să cred dacă Dumnezeu nu-mi dă puterea de a face acest lucru; și nici nu voi primi această putere, dacă nu sunt unul dintre cei aleși. Dar dacă fac parte din numărul celor favorizați, va trebui să fiu salvat - dacă nu, nu pot face nimic.”

Concluziile, trase din această afirmație, sunt așa de absurde și duc la credința extrem de periculoasă într-o soartă inevitabilă, prin care responsabilitatea omului este complet anihilată, iar guvernarea morală a lui Dumnezeu este total dezonorată. Omul se îndreaptă nepăsător spre pieirea sa, iar Dumnezeu este făcut autorul necredinței sale. Aici, de fapt, batjocura și rușinea se adaugă la nedreptate. Mai întâi Dumnezeu este făcut mincinos, iar apoi este

acuzat că este cauza acestui lucru. Iubirea Sa oferită este respinsă și această respingere l se reproșează Lui. Aceasta este, într-adevăr, cea mai nerușinată răutate, deși, așa cum am remarcat deja, se bazează pe o teologie unilaterală. Va crede cineva că astfel de concluzii neserioase vor rezista o clipă în fața împăratului groazei sau a scaunului de judecată al lui Hristos? Va mai fi vreun suflet în regiunile întunecate ale condamnaților, care să se gândească să-L acuze pe Dumnezeu ca autor al pieirii lor veșnice? O nu, astfel de vorbiri prostești sunt ținute doar pe pământ, dar niciodată în iad. Când oamenii intră în iad, se acuză pe ei înșiși. În ceruri ei laudă Mielul. Cei pierduți își datorează lor înșiși pieirea lor, în timp ce cei mântuiți datorează mântuirea lor lui Dumnezeu.

Când sufletul nepocăit a trecut prin spațiul îngust al timpului în oceanul infinit al veșniciei, el va intra în toată profunzimea și puterea acelor cuvinte solemne: „Eu am vrut, dar voi nu ați vrut” (Matei 23.37; Luca 13.34). Cuvântul lui Dumnezeu ne învață realmente despre responsabilitatea omului la fel de categoric precum ne învață despre neîngrădirea lui Dumnezeu. Omul consideră că este imposibil să formeze un sistem care să acorde fiecărui adevăr locul care i se cuvine. Dar el nici nu este chemat să formeze sisteme, ci să creadă într-o simplă mărturie și să fie salvat prin ea. Dumnezeu poruncește acum „tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască” (Faptele apostolilor 17.30). Această poruncă de a se pocăi se bazează pe o revelație a iubirii divine - o iubire care este atât de frumoasă, atât de clară, atât de deplină, atât de liberă și de puternică, încât nimeni nu poate scăpa de ea, cu excepția celor care refuză să asculte Cuvântul și să se supună Lui, - aceia care preamăresc fatalismul, credința într-o soartă inevitabilă și nu vor să accepte că Dumnezeu este capabil să își exprime dragostea sau că inima omului se poate topi sub influența acestei iubiri desăvârșite.

Alte rezultate ale nașterii din nou

După ce am spus acest lucru pentru a-i avertiza pe cei care ar putea fi în pericol de a cădea sub puterea concluziilor menționate mai sus, vrem să ne mai ocupăm puțin cu rezultatele nașterii din nou, așa cum ele se văd în educația din casa Tatălui.

Ca și copiii ai lui Dumnezeu, avem acces liber la toate privilegiile casei Sale; și în adevăr, educația din casa Lui este un privilegiu la fel de bun ca orice altceva. Acesta se află pe temeiul rudeniei în care ne-a așezat Dumnezeu, că El ne educă. Un tată își educă copiii pentru că sunt ai lui. Dacă văd că un copil al altuia face rău, nu sunt chemat să îl educ. Nu sunt în relație de rudenie ca tată cu el și, prin urmare, nu cunosc nici sentimentele acestei relații de rudenie, nici responsabilitatea acesteia. Trebuie să fiu într-o relație de rudenie pentru a cunoaște sentimentele care îi sunt proprii. Deoarece Dumnezeu, Tatăl nostru, în marele Său har și în marea Sa credincioșie privește la noi în toate căile noastre, El nu va îngădui nimic în noi sau în jurul nostru care să fie nedemn de El, sau care ne-ar tulbura pacea și fericirea.

- **Evrei 12.9,10:** Mai mult, am avut pe părinții noștri după carne ca să ne disciplineze, și i-am respectat; să nu ne supunem cu mult mai mult Tatălui duhurilor și să trăim? Pentru că, în adevăr, ei ne disciplinau pentru puține zile, după cum li se părea bine; dar El pentru folosul nostru, ca să devenim părtași sfințeniei Lui.

Așadar, educarea este un privilegiu pozitiv, în sensul că este o dovadă a grijii Tatălui nostru și

are ca scop participarea noastră la sfințenia divină.

Nu avem voie să uităm, însă, că am studiat educarea Tatălui nostru în lumina înfățișării Sale părintești, și tainele profunde ale guvernării Sale morale în lumina dragostei Lui tandre. Dacă vom pierde din vedere acest lucru, vom cădea într-un spirit de sclavie în raport cu noi înșine și într-un spirit de judecată în raport cu ceilalți. Ambele, însă, sunt în contradicție directă cu Duhul lui Hristos. Toate acțiunile Tatălui nostru cu noi au loc cu dragoste desăvârșită. Când El ne dă pâine, este dragoste; și când trebuie să ne pedepsească, este tot dragoste. „Dumnezeu este dragoste” - Se întâmplă adesea să nu înțelegem „de ce” și „pentru ce” în căilor Sale deosebite cu noi; totul pare întunecat și inexplicabil. Ceața, care înconjoară duhul nostru, este adesea atât de densă și de grea încât ne împiedică să vedem razele strălucitoare și îmbietoare ale feței Tatălui nostru. Acesta este un moment de încercare - o criză gravă în istoria sufletului. Din cauza incapacității de a înțelege tainele profunde ale guvernării divine, suntem în mare pericol de a pierde sentimentul iubirii divine. În astfel de momente, satan este de asemenea foarte preocupat să se folosească de săgețile sale de foc și să se folosească de șoaptele lui întunecate și diabolice. Și astfel, între reflecțiile impure din interior și șoaptele teribile din afară, sufletul este în pericol de a-și pierde echilibrul și de a ieși din mărtașa poziție de odihnă în iubirea divină, oricare ar fi guvernarea divină.

La fel se întâmplă și în ceea ce privește sufletele noastre, atunci când suntem supuși unei pedepse deosebite a mâinii lui Dumnezeu; dar efectul în ceea ce privește pe alții este de asemenea rău. Cât de des, sub aparența iubirii, am putut descoperi în noi înșine un spirit de judecare, când am văzut pe un copil al lui Dumnezeu cu trupul, cu sufletul sau cu bunurile în situații triste! În privința aceasta ar trebui să veghem cu mare atenție. Nu trebuie să ne gândim că orice pedeapsă sau disciplinare a mâinii lui Dumnezeu trebuie pusă pe seama unui anumit păcat al persoanei în cauză. Acesta ar fi un principiu foarte fals. Acțiunile lui Dumnezeu sunt atât pentru a preveni răul, cât și pentru a-l ameliora. - Să luăm un exemplu. Copilul meu este cu mine în camera mea și se bucură de toate confidențele pe care le oferă relația noastră de rudenie. Acum intră cineva, despre care știu că vrea să-mi spună lucruri pe care copilul meu nu trebuie să le audă. Fără să precizez un motiv, îi cer copilului să iasă. Dacă nu are cea mai deplină încredere în dragostea mea, atunci pot fi presupuse tot felul de intenții greșite în acțiunea mea. Se poate specula la „de ce” și „pentru ce” până aproape că ajunge să se îndoiască de dragostea mea. Mai târziu, când sunt din nou singur, îl chem înapoi la mine și îi explic totul, și în experiența reînnoită a iubirii tatălui uită suspiciunea tristă a câtorva momente întunecate. Nu de puține ori se întâmplă la fel cu bietele noastre inimi în ceea ce privește călăuzirea divină, atât cu noi înșine, cât și cu alții. Ne frământăm, când de fapt ar trebui să fim liniștiți; ne îndoim, când ar trebui să avem încredere.

Încrederea totală în dragostea Tatălui nostru este adevăratul remediu în toate lucrurile. Noi ar trebui să ținem cu tărie permanent la certitudinea acestei iubiri neschimbătoare, infinite și veșnice, care ne-a scos din condiția noastră umilă și pierdută și ne-a făcut „fii ai lui Dumnezeu”. El nu ne va lăsa și nu ne va părăsi niciodată, până când vom intra în părtășia neîntreruptă și veșnică a casei Tatălui nostru de sus. Fie ca această iubire să locuiască mai deplin în inimile noastre, astfel încât să ne cufundăm mai deplin în adevăratul sens sal nașterii din nou și în puterea ei și să înțelegem din ce în ce mai bine ce este nașterea din nou, cum se produce și care sunt rezultatele ei. Dumnezeu să ne dea aceasta, din pricina lui Hristos! Amin.

[Was sind die Folgen der Wiedergeburt? \(3\)](#)

Titlul original: „Was ist die Wiedergeburt?“
din *Botschafter des Heils in Christo*, 1863, pag. 27–35.
Titlurile intermediare sunt introduse de SoundWords.

Traducere: Ion Simionescu